РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

9 декември 2008 година *

По дело C-442/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Oberster Patent- und Markensenat (Австрия) с акт от 27 юни 2007 г., постъпил в Съда на 27 септември 2007 г., в рамките на производство по дело

Verein Radetzky-Orden

срещу

Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky“

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts, г-н M. Ilešič (докладчик) и г-н A. Ó Caoimh, председатели на състав, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet, г-н J. Malenovský, г-н U. Lõhmus, г-н E. Levits и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 юни 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Verein Radetzky-Orden, от адв. E. Fichtenbauer и адв. K. Krebs, Rechtsanwälte,

— за Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky“, от г-н P. Israiloff, Patentanwalt,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н H. Krämer, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 септември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92; наричана по-нататък „Директивата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Verein [сдружение] Radetzky-Orden (наричано по-нататък „Radetzky-Orden“) и Bundesvereinigung [Федерално обединение] Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky“ (наричано по-нататък „BKFR“) относно отмяната поради липса на реално използване от сдружението с нестопанска цел на марки, на които то е притежател.

Правна уредба

3 Съгласно член 12, параграф 1 от Директивата:

„Марката подлежи на отмяна, ако през непрекъснат период от пет години тя не е била обект на реално използване в държавата членка във връзка със стоките или услугите, за които е регистрирана, и не съществуват основателни причини за неизползването […]“

4 Дванадесетото съображение на Директивата гласи, че „всички държави — членки на Общността, са обвързани от [Конвенцията за закрила на индустриалната собственост, подписана на 20 март 1883 г. в Париж, последно ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (*Recueil des traités des Nations unies*, том 828, № 11851, стр. 305, наричана по-нататък „Парижката конвенция“)], че разпоредбите на настоящата директива трябва изцяло да съответстват на тези на Парижката конвенция […]“.

5 В австрийското право, § 10 а от Закона за закрила на марките от 1970 г. (Markenschutzgesetz 1970, BGBl. 260/1970, наричан по-нататък „MSchG“) гласи, както следва:

„За използване на знак с цел обозначаване на стока или услуга се счита по-специално:

1. поставянето на знака върху стоките, върху тяхната опаковка или върху предметите, във връзка с които се предоставя или следва да бъде предоставена услугата;

2. използването на знака с цел да се предлагат, пускат в обращение или притежават за посочените цели стоки или да се предлагат или предоставят услуги;

3. да се внасят или изнасят стоки с този знак;

4. знакът да се използва в делови книжа, в съобщения или в рекламата.“

6 Текстът на § 33a, алинея 1 от MSchG гласи следното:

„Всеки може да поиска заличаването на регистрирана най-малко от пет години в Австрия или ползваща се със защита в Австрия съгласно § 2, алинея 2 марка, при условие че във връзка със стоките и услугите, за които е регистрирана (§ 10a), тя не е била използвана реално в Австрия през последните пет години преди деня на подаване на искането за заличаване нито от притежателя на марката, нито от упълномощено от него трето лице, освен ако притежателят на марката може да посочи основателни причини за неизползването."

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

7 BKFR посвещава дейността си, от една страна, на поддържане на военните традиции, като празници в памет на загиналите в бой, организиране на възпоминателни богослужения, срещи на войници и поддръжка на паметниците в чест на починалите, както и от друга страна, на благотворителни дейности като събирането на дарения в натура и в пари и тяхното разпределяне на нуждаещите се лица.

8 То е притежател на словни и фигуративни марки, които по същество са почетни знаци. Тези марки са регистрирани в регистъра на марките към австрийското Патентно ведомство. Те се ползват със защита от 8 януари 1996 г. Всяка от тях е регистрирана съответно за клас 37, който се отнася по-конкретно до монтажни услуги; за клас 41, който се отнася, наред с останалото, до културна дейност; и за клас 42 (изменен на 45), който се отнася по-конкретно до социални услуги по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, ревизирана и изменена.

9 BKFR награждава с ордени и с почетни отличия, които съответстват на марките, разглеждани в главното производство. Освен това някои от членовете на BKFR носят тези ордени и почетни отличия по време на мероприятията и при събирането и разпределянето на дарения. На последно място, посочените марки се отпечатват върху поканите за мероприятията, върху хартията за писма, както и върху кореспонденцията на сдружението.

10 На 17 август 2004 г. Radetzky-Orden е поискало заличаването на посочените марки поради липса на реално използване по смисъла на § 33 a от MSchG. В подкрепа на това искане Radetzky-Orden се позовава на факта, че BKFR не е използвало марките в търговския оборот през последните пет години.

11 Отделът по заличаванията на австрийското Патентно ведомство уважава искането на Radetzky-Orden. BKFR обжалва това решение пред Oberster Patent- und Markensenat.

12 При тези обстоятелства Oberster Patent- und Markensenat решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 12, параграф 1 от [Директивата] да се тълкува в смисъл, че дадена марка е използвана (реално) с цел да отличава стоките и услугите на едно предприятие от тези на други предприятия, когато сдружение с нестопанска цел я използва за оповестяване на мероприятия, в своите делови книжа, както

и върху рекламните си материали, а членове му я излагат на показ върху значки, които носят при събирането и разпределянето на дарения?“

По преюдициалния въпрос

13 Под „реално използване“ по смисъла на член 12, параграф 1 от Директивата трябва да се разбира използване, което не е символично, насочено единствено към запазване на предоставените от марката права. Трябва да се касае за действително използване, което отговаря на основната функция на марката, която се състои в това да гарантира на потребителя или на крайния ползвател идентичността на произхода на дадена стока или услуга, като му позволява без вероятност от объркване да разграничи тази стока или услуга от такива с друг произход (Решение от 11 март 2003 г. по дело Ansul, C-40/01, Recueil, стр. I-2439, стр. 35 и 36).

14 Както Съдът уточнява, от понятието за реално използване на марката следва, че нейният притежател трябва да я използва на пазара на стоките или услугите, защитени от марката, а не само в рамките на съответното предприятие. Защитата на марката и последиците, които нейната регистрация прави противопоставими на трети лица, не могат да продължават, ако марката загуби своя търговски смисъл, който се състои в това за стоките или услугите, снабдени със знака, съставляващ марката, да се създаде или запази излаз на пазар по отношение на стоките или услугите, произхождащи от други предприятия (Решение по дело Ansul, цитирано по-горе, точка 37).

15 Икономическата конотация на марките и на тяхното използване произтича всъщност от Парижката конвенция, в която марките се определят като „фабрични и търговски марки“. Както е видно от дванадесетото съображение

на Директивата, тя трябва да бъде тълкувана в съответствие с посочената конвенция.

16 Що се отнася до въпроса дали може да се приеме, че сдружение с нестопанска цел, което развива дейности като описаните в точки 7 и 9 от настоящото решение, реално използва марката по смисъла на Решение по дело Ansul, цитирано по-горе, уместно е да се отбележи, че не е определящо обстоятелството, че предлагането на стоки или услуги не се извършва с цел печалба.

17 Всъщност обстоятелството, че дадено сдружение с благотворителна цел не преследва реализирането на печалба, не изключва възможността то да се стреми към създаване, и впоследствие — запазване, на излаз на пазар за стоките или услугите си.

18 Освен това, както признава Radetzky-Orden в своите писмени становища пред Съда, съществуват възмездни благотворителни услуги. Действително, в съвременното общество са възникнали различни видове сдружения с нестопанска цел, които на пръв поглед доставят безвъзмездно своите услуги, но които в действителност са финансирани чрез субсидии или получават заплащане под различни форми.

19 От гореизложеното следва, че не е изключено заявените от сдружение с нестопанска цел марки да имат смисъл, доколкото те са годни да осигурят защита на сдружението срещу евентуално използване от трети лица в стопанския живот на еднакви или подобни знаци.

20 Докато въпросното сдружение използва марките, на които е притежател, за да обозначава стоките и услугите, за които въпросните марки са заявени, и да насърчава техния излаз на пазар, то действително ги използва, което представлява „реално използване“ по смисъла на член 12, параграф 1 от Директивата.

21 Всъщност когато сдружения с нестопанска цел са заявили като марки знаци, които те използват за обозначаване на своите стоки или на своите услуги, същите тези сдружения не могат да бъдат упреквани, че не използват действително марките, въпреки че те ги използват за посочените стоки или услуги.

22 Във всеки случай в съответствие с това, което Съдът приема в точка 37 от Решение по дело Ansul, посочено по-горе, и както генералният адвокат отбелязва в точка 30 от заключението си, използването на марката от сдружение с нестопанска цел във връзка с изцяло частни мероприятия или с цел тяхното оповестяване или реклама съставлява вътрешно използване на марката, а не реално използване по смисъла на член 12, параграф 1 от Директивата.

23 Запитващата юрисдикция е компетентна да провери дали BKFR е използвало марките, които притежава, с цел обозначаване и насърчаване на продажбата на своите стоки или на своите услуги от обществеността, или напротив, се е ограничило до вътрешно използване на същите.

24 Предвид всички гореизложени съображения е уместно да се отговори на поставения въпрос, че член 12, параграф 1 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че дадена марка се използва реално, когато сдружение с нестопанска цел я използва в отношенията си с потребителите за оповестяване на

мероприятия, в своите делови книжа, както и върху рекламните си материали и когато неговите членове я поставят върху значки, които носят при събирането и разпределянето на дарения.

По съдебните разноски

25 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 12, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките трябва да се тълкува в смисъл, че дадена марка се използва реално, когато сдружение с нестопанска цел я използва в отношенията си с потребителите за оповестяване на мероприятия, в своите делови книжа, както и върху рекламните си материали, и когато неговите членове я поставят върху значки, които носят при събирането и разпределянето на дарения.

Подписи